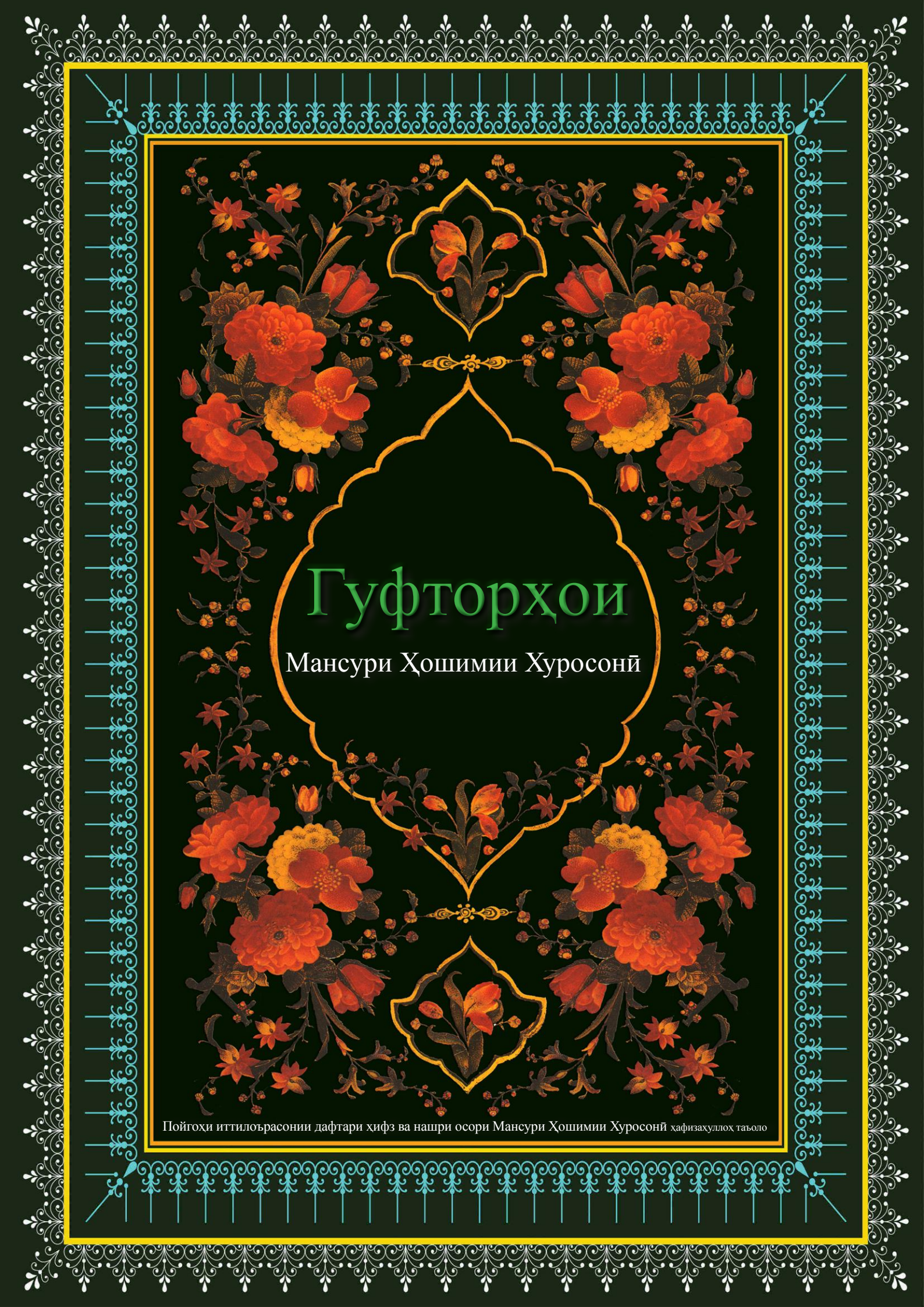

Гуфторҳои

Мансури Ҳошими Хуросонӣ

Пойгоҳи иттилоърасонии дафтари ҳифз ва наشري осори Мансури Ҳошими Хуросонӣ ҳафизахулоқ таъоло

Коди гуфтор: 55

Аҳком
Ҳичоб, никоҳ ва равобити чинсӣ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ду гуфтор аз он ҳазрат дар бораи инки ақди никоҳ ба қасди маҳрам сохтани зан бар дигарӣ нофиз нест.

1 . أَخْبَرَنَا هَاشِمُ بْنُ عُبَيْدٍ الْخُجَنْدِيُّ، قَالَ: قَالَ الْمَنْصُورُ: لَا يُتَزَوَّجُ مُتْعَةً مَنْ لَا يُسْتَمْتَعُ بِهَا لِصِغَرِهَا، قُلْتُ: أَرَأَيْتَ إِنْ تَزَوَّجَهَا لِتَحْرِمَهَا عَلَى ابْنِهِ أَوْ أَبِيهِ أَيْحِلُّ لَهُ ذَلِكَ؟ قَالَ: لَا تُحْرِمُهَا حَتَّى يَتَزَوَّجَهَا لِيُسْتَمْتَعَ بِهَا!

Тарҷумаи гуфтор:

Ҳошим ибни Убайди Хучандӣ моро хабар дод, гуфт: Ҳазрати Мансур фармуд: Касе ки ба хотири хурдсолиаш аз ӯ тамагтуъ бурда намешавад, никоҳи мутъа намешавад, гуфтам: Назаратон чист агар ӯро никоҳ кунад то ӯро ба писар ё падари худ маҳрам созад, оё ин кор барои ӯ ҳалол аст? Фармуд: Ӯро маҳрам намесозад то он гоҳ ки бо ӯ қасди тамагтуъ аз ӯ никоҳ кунад.

2 . أَخْبَرَنَا يُونُسُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْخُتْلَانِيُّ، قَالَ: سَأَلْتُهُ عَنِ الرَّجُلِ يَعْقِدُ عَلَى امْرَأَةٍ لِتَحْرِمَهَا عَلَى ابْنِهِ أَوْ أَبِيهِ لَا يُرِيدُ غَيْرَ ذَلِكَ، قَالَ: لَيْسَ لَهُ ذَلِكَ حَتَّى يَنَالَ مِنْهَا مَا يَحِلُّ لَزَوْجِهَا، قُلْتُ: أَيْكْفِيهِ أَنْ يَغْمِزَ يَدَهَا أَوْ يَنْظُرَ إِلَى شَعْرِهَا وَبَدَنِهَا؟ قَالَ: يَكْفِيهِ!

Тарҷумаи гуфтор:

Юнус ибни Абдуллоҳи Хатлонӣ моро хабар дод, гуфт: Аз он ҳазрат дар бораи марде пурсидам ки занеро ақд мекунад то ӯро бар писар ё падари худ маҳрам созад ва қасде чуз ин надорад, фармуд: Ин барои ӯ нест то он гоҳ ки аз ӯ ба чизе бирасад ки барои шавҳари ӯ ҳалол аст, гуфтам: Оё барои ӯ кофӣ аст ки дасти ӯро бифишорад ё ба мӯй ва бадани ӯ бингарад? Фармуд: Барои ӯ кофӣ аст.

Шарҳи гуфтор:

Ба ин тартиб бино бар назари ин бузургвор, ақди никоҳ танҳо ҳангоме сабаби маҳрамияти зан ба писар ва падари мард мешавад ки ба наҳви мутаъораф ва ба манзури тамагтуъ аз ӯ агарчи дар ҳадди назар ба ӯ барои лаззат бошад, на ба наҳви ғайри мутаъораф ва сирфан ба манзури маҳрам шудани

писар ва падари мард ба ӯ; Чароки мақсуд аз ақди никоҳ дар шаръ ва урф, чавози таматтуъи завҷайн аз якдигар аст ва ҳусули маҳрамият аз осори он шумурда мешавад ва бо ин васф, ақди никоҳе ки қасди таматтуъи завҷайн аз якдигар бо ҳеч сурате дар он вучуд надорад, ғайри шаръӣ ва ғайри ақлонӣ аст ва табъан муҷиби маҳрамият намешавад; Хусусан дар мавориди монанди хурдсол будани зан ки таматтуъ аз ӯ ақлан ё шаръан мутаъаззир аст ва ин зоҳири сухани Худованд аст ки мефармояд: ﴿وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۚ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا﴾ (Нисоъ/ 22); «Ва бо касоне аз занон ки падаронатон никоҳ карданд никоҳ нақунед магар чизе ки гузашт; Чароки он корӣ зишт ва нописанд ва риҳӣ бад аст», бо таваҷҷуҳ ба инки мутабодир аз он заноне ҳастанд ки ба наҳви мутаъораф ва барои таматтуъ ба никоҳ даромадаанд ва лафзи «Нисоъ» дар урф ва луғат аз духтаракони ноболиғ инсироф дорад ва асл низ адами ҳусули маҳрамият аст ва адами маҳрамият истисҳоб мешавад ва бо ин васф, чунин никоҳе дар ҳукми лағв аст.

Бо наҳзати

«Бозгашт ба Ислому»

ошно шавед.

